

Nummer van het vonnis: 2765
Nummer van het parket: BG.66.97.51-01-St
Nummer van het repertorium: 2967

DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUGGE, vijftiende kamer, zetelend in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken.

In de zaak ambtshalve vervolgd door het Openbaar Ministerie tegen:

— op won. te kok, geb. te

vertegenwoordigd door meester , advocaat te

Gedaagd om:

A. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken), in casu:

1. door op het terrein gelegen te
ten kadaster gekend onder
in eigendom toebehorende aan
kok, geb. te
op won. te

(beschrijving der werken):

oprichten van een volière (30,15 m x 11,80 m)
te op niet nader te bepalen data in de periode
gaande van november - december 1999 tot 30.04.2000;

2. en de sub 1 hierboven omschreven toestand in stand
gehouden te hebben
te in de periode gaande van december 1999 tot
en met 30.04.2000.

De feiten onder de tenlastelegging A thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1', 146-1', 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 03 augustus 2001) en 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002) en gewijzigd door het decreet van 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003).

B. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1' (en § 3), 146-1', 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 03 augustus 2001) en 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002) en gewijzigd door het decreet van 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003), de bij artikel 99 § 1-1' bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu:

door op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1
 door de instandhouding van de onder A.1 omschreven toestand
 te in de periode gaande van 01.05.2000 tot de
 uitvoering van het bevel tot dagvaarding, zijnde
 06.08.2003.

*****

Gezien de dagvaarding aan de gedaagde betekend;

Gezien de stukken van de bundel;

Gelet op het tussenvonnis van deze Rechtbank en kamer dd. 21.09.2004;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering;

Gehoord de gedaagde in zijn antwoorden en verdediging;

De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting;

Daaruit is ten genoegen van recht gebleken:

OP STRAFGEBIED1. De tenlastelegging A1

Door de technisch hoofdmedewerker bij de dienst Urbanisatie van de werd op 15 februari 2002 vastgesteld dat er te aan de een grote volière werd opgericht zonder dat daarvoor de vereiste stedenbouwkundige vergunning werd verkregen.

De tenlastelegging is bewezen en wordt overigens niet betwist.

Beklaagde beschikt over een blanco strafregister. De hierna bepaalde geldboete is passend en in overeenstemming met de gepleegde feiten en komt afdoende voor om beklaagde te doen inzien dat hij de vigerende reglementeringen stipt dient na te leven.

2. De tenlasteleggingen A2 en B

Beklaagde wordt tevens vervolgd voor het instandhouden van de hierboven vermelde wederrechtelijke toestand tot op de datum van de uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding, hetzij 6 augustus 2003.

Inmiddels is er het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 22 augustus 2003 en ingevolge artikel 12 in werking getreden op de datum van publicatie in het Belgisch Staatsblad.

Door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 werd aan het artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999, zoals reeds gewijzigd, een derde en vierde lid toegevoegd waarbij, behoudens in de vernoemde uitzonderingsgevallen, de strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken zoals bedoeld in artikel 146 eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° niet langer meer geldt.

Er is derhalve sprake van een strafuitsluitende verschoningsgrond nu het feit als dusdanig zijn onwettig karakter volledig bewaart -instandhouding van inbreuken- doch er wordt afgezien van bestraffing.

Bij arrest van **22 juli 2004 van het Arbitragehof** (arrest nr. werd een antwoord gegeven op diverse aan dit hoog rechtscollege gestelde prejudiciële vragen met betrekking tot de grondwettelijkheid van de bepalingen van artikel 146 en 149 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd door het Decreet van 4 juni 2003.

Het Arbitragehof heeft met dit arrest als volgt geoordeeld: "Artikel 146, derde lid van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, schendt de artikelen 10, 11, 12 en 14 van de Grondwet.

In het KB van 1972 inzake de Gewestplannen werd het bestemmingsvoorschrift 'agrarisches gebied met bijzondere waarde' nergens opgenomen, dit in tegenstelling met het 'landschappelijk waardevol agrarisches gebied'.

De Vlaamse Overheid verwijst in haar informatie en toelichting omtrent het DRO zélf naar niet ruimtelijk kwetsbaar gebied wanneer ze het heeft over landschappelijk waardevol agrarisches gebied:

...De toelichting behandelt de mogelijkheden voor zonevreemde woningen die:

- niet liggen in recreatiegebied
- **niet liggen in ruimtelijk kwetsbare gebieden** (opgelet: behalve parkgebied).

.....

Het gaat dus om woningen die liggen in bijvoorbeeld

- agrarisches gebied
- **landschappelijk waardevol agrarisches gebied**
- parkgebied
- gebied voor openbaar nut
- industriegebied

(<http://www.vlaanderen.be> - www.ruimtelijke_ordering.be).

Bijgevolg kunnen de 'landschappelijk waardevolle agrarische gebieden' geenszins worden gelijkgesteld met de 'agrarische gebieden met bijzondere waarde' en zijn deze aldus niet te beschouwen als kwetsbare gebieden.

Deze strafuitsluitende verschoningsgrond maakt evenwel geen verval van de strafvordering in de zin van Hoofdstuk IV VT Sv. en deze heeft evenmin tot gevolg dat de beklagden in wiens hoofde inbreuken werden vastgesteld kunnen worden vrijgesproken.

Bijgevolg dient bij toepassing van art. 2, tweede lid Sw., te worden vastgesteld dat de aan beklagden ten laste gelegde feiten A2 en B thans niet langer kunnen worden bestraft.

3. Met betrekking tot de herstellvordering

vordert het herstel in de vorige toestand nu de constructie storend is in het unieke landschap.

Er dient dan ook nog te worden beslist over de herstellvordering van en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom van 2.000 fr. per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

De rechtbank stelt aan de hand van de foto's evenwel vast dat er kennelijk geen probleem werd gemaakt voor het optrekken van de villa met bijgebouwen in voormeld landschappelijk waardevol agrarisches gebied zodat er dan ook bezwaarlijk kan gesteld worden dat het optrekken van een volière een ernstige schending uitmaakt van de regels van de ruimtelijke ordening.

Het bouwwerk veroorzaakt géén onaanvaardbare hinder voor de omwonenden (schrijven dd 24 december 2003 en 9 januari 2004).

Ondergeschikt verzoekt beklagde tot opleggen van een meerwaarde.

Het behoort echter niet aan de rechtbank een aangepaste herstelmaatregel in de plaats te stellen. De rechtbank mag de keuzemogelijkheid tot het nemen van een herstelmaatregel niet aan de bestuurlijke overheid ontnemen, noch haar beleidsvrijheid miskennen door dit wel te doen. (Gent, 10^e Kamer, 28 november 2003, arrest nr.

Artikel 149 § 1 DORO, zoals gewijzigd, bepaalt:

"Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf verkregen heeft..".

Deze bepaling moet worden gelezen in de kontekst van artikel 159 G.W., krachtens hetwelk de hoven en rechtbanken geen gevolg geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen.

Het behoort tot de bevoegdheid van de rechtbank om de vordering zoals bedoeld in artikel 149 van het Stedenbouwdecreet op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust.

De rechter moet nagaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen.

Wanneer mocht blijken dat de vordering van de overheid steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die *kennelijk onredelijk* is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten.

Het komt de rechter evenwel niet toe de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

(Cass., 15 juni 2004, arrest nr.

Het gaat terzake om een volière, niet meer dan een open constructie omgeven door een net om het wegvliegen van de vogels te verhinderen, dewelke voor niemand storend is en die in ieder geval niet storender is dan de andere in de directe omgeving opgetrokken en zichtbare bouwwerken.

De gevorderde maatregel van herstel in de vorige staat is in geen geval te verantwoorden door de vereisten van een goede ruimtelijke ordening.

Gelet op de hierboven vermelde overwegingen is de rechtbank van oordeel dat de vordering tot het herstel van de plaats in de vorige staat omwille van het *kennelijk onredelijk* karakter niet dient te worden ingewilligd.

Het niet inwilligen van het gevorderd herstel van de plaats in de vorige toestand brengt met zich mee dat de vordering tot de verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp is.

4. Met betrekking tot de toepassing van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro.

De Rechtbank stelt vast dat in casu de feiten sub A1 gepleegd werden vóór 01 januari 2002.

De toepassing van de Wet van 26 juni 2000 (B.S., 29 juli 2000) brengt met ingang van 1 januari 2002 een geringe verhoging van de geldboeten met zich mee. Nu de door de beklaagde gepleegde feiten sub A1 dateren van voor de inwerkingtreding van deze wet mag deze verhoging van de geldboeten, bij toepassing van artikel 2, 2° lid Swb. dat de niet-retroactiviteit van de strengere strafwet voorziet, niet op deze feiten worden toegepast.

Het bedrag van de uit te spreken geldboete, verplicht uit te drukken in euro, dient dan ook berekend te worden op basis van de geldboete zoals bepaald in "frank" in het strafwetboek ten tijde van de feiten, gedeeld door 40,3399, waarna deze geldboete in euro dient te worden verhoogd met de opdecimen geldend op het ogenblik van de gepleegde feiten.

In casu wordt de uit te spreken geldboete berekend als volgt: 100 ("frank") gedeeld door 40,3399 te verhogen met 1.990 opdecimen = 495,79 euro.

De toepassing van artikel 2,2° lid Swb. geldt niet:

- voor de op te leggen bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, zoals bepaald bij artikel 29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, gewijzigd bij artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993; deze bijdrage is immers geen straf (cfr. Cass., 30 juni 1993, Pas., 1993, I, 635);
- voor de vergoeding opgelegd in uitvoering van artikel 71 van de Wet van 28 juli 1992 en het K.B. van 29 juli 1992 tot wijziging van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993 en door artikel 1 van het K.B. van 11 december 2001 (B.S., 22 december 2001); deze vergoeding is evenmin een straf (cfr. Cass., 9 november 1994, J.T., 1995, 214);
- voor de berekening van de gerechtskosten die onmiddellijk in euro kunnen worden uitgedrukt.

OM DEZE REDENEN:

Gelet op de volgende artikelen door de Voorzitter aangeduid:
 2, 40, 100 van het Strafwetboek;
 11, 12, 14, 31, 36, 37 en 41 van de Wet van 15 juni 1935;
 162, 182, 184, 185, 189, 190, 194, 195 van het Wetboek van Strafvordering;
 91 lid 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd;

28 en 29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, zoals gewijzigd;
 1 van de Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten, zoals gewijzigd.
 2, 3 en 4 van de Wet van 26 juni 2000 (B.S. 29 juli 2000);
 en alle overige hiervoren in feit A1 aangehaalde wetsartikelen.

DE RECHTBANK,

Rechtdoende op tegenspraak.

Verklaart de tenlastelegging sub A1 bewezen.

Veroordeelt de gedaagde uit dien hoofde tot een geldboete van **100/40,3399 EUR** en zegt dat bij toepassing van artikel 1 van de Wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door de Wet van 22 december 1989, 20 juli 1991, 26 juni 1992 en 24 december 1993 voormelde geldboete met negentienhonderd negentig deciemen verhoogd wordt en aldus gebracht op (100 : 40,3399 x 200 =) vierhonderd vijffennegentig euro en negenenzeventig cent.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van één maand.

Verklaart de tenlasteleggingen sub A2 en B bewezen.

Stelt vast dat, ingevolge artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft, de aan beklaagde ten laste gelegde feiten A2 en B thans niet langer kunnen worden bestraft.

Stelt beklaagde vrij van elke bestraffing uit hoofde van de hem ten laste gelegde en bewezen verklaarde feiten sub A2 en B en ontslaat hem dienaangaande van iedere verdere rechtsvervolgning zonder kosten.

Verwijst de veroordeelde tevens tot het betalen van de gedingskosten, begroot op 85,38 euro, en tot het betalen van een vergoeding van 25 euro.

Verplicht de veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van tien euro + 45 opdecimen = vijfenvijftig euro te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke geweldsdelicten.

Wijst de vordering van _____ tot herstel van de plaats in de vorige staat af als ongegrond.

Verklaart de vordering tot verbeurte van een dwangsom dienstvolgens zonder voorwerp.

Alles wat voorafgaat werd, overeenkomstig de bepalingen van de wet op het gebruik der talen, in het Nederlands behandeld.

Aldus gevonnist en uitgesproken op de openbare terechtzitting van achtentwintig december tweeduizend en vier,

waar zetelden:

alleenrechtsprekend Rechter;

substituut- procureur des Konings;

griffier.

De griffier,

De Voorzitter.